

زنده باد جنبش هشت مارس

تاریخ آرمان رهایی زنان از قید بردگی جنسی به قدمت تاریخ موجودیت ستم بر زنان در جامعه انسانی است. اما پرچم این جنبش زمانی به اهتزاز درآمد که زنان کارگر بر علیه نظام استثمارگر سرمایه، قد برافراشتند. تنها صدسال پیش بود که جنبش مستقل زنان بمثابة جزئی از جنبش کارگری ابراز وجود کرد. با برگزیدن روزی بعنوان روز جهانی زن، کمونیست‌ها گام مهمی در شناساندن جنبش مستقل زنان کارگر برداشتند. ابتکار گزینش این روز با کلارا زتکین بود که سپس بوسیله انترناسیونال کمونیستی رسمیت یافت. و با ابراز وجود قدرتمند جنبش زنان در پتروگراد در هشت مارس 1917، روز جهانی زن همچون جزئی از موج انقلاب جهانی تثبیت گردید. اما با شکست تدریجی و گام به گام انقلاب جهانی کارگری، روز جهانی زن، همانند روز جهانی کارگر، جزئی از سلسله مواضعی بود که به تسخیر طبقه حاکم در آمد. به همان شیوه که مارکسیسم‌های بورژوایی و احزاب قلبی چپ جانشین جنبش کمونیستی شدند، فمینیسم‌های رنگارنگ تولید شده دستگاه آموزشی طبقه حاکم، جانشین نظریه رهایی زن گشتند. این روند تا بدانجا پیش رفت که امروزه، جریان‌های فمینیستی مبدل به ابزار تفرقه در جنبش کارگری و کمونیستی شده‌اند. در چنین زمانه‌ای است که جنبش رهایی زن جای خود را به پروژه‌های سیاسی وزارت خارجه کشورهای غربی در کارزار «سازماندهی دموکراسی» برای تسخیر بازارهای جدید در کشورهای پیرامونی داده است. فریادهای ریاکارانه موسسات و سازمان‌های باصطلاح آزادی زنان برای زدن اتیکت «انقلاب زنانه» به جنبش اصلاح نظام اسلامی سرمایه، نمونه بارزی از کارکرد دوگانه فمینیسم راست و چپ در دوره کنونی است. اینان از سویی در حال بند و بست با قدرتهای جهانی بر سر جابجایی قدرت از بالا هستند و از سوی دیگر، در حال قرار دادن از ادیخواهی وسیع زنان بمثابة یک پتانسیل عظیم جنبش طبقاتی کارگران، بر علیه همین جنبش می‌باشند. صد سال پیش، کمونیست‌ها پرچم نبرد برای رهایی زنان را از طریق سازماندهی جنبش مستقل زنان و بمثابة جزئی از جنبش کمونیستی کارگری جهانی به اهتزاز درآوردند. اما امروز، زنان بورژوا و محافل وابسته به قدرت‌های امپریالیستی، با پرچم رهایی زنان، در حال سرکوب «ایدئولوژیک» جنبش رهایی زنان کارگر هستند. هشتاد سال پیش، جریان‌ها و گروه‌های متشکل برای آزادی زنان، از طریق احزاب کمونیست و بیش از همه از طرف انترناسیونال کمونیستی حمایت میشدند. امروز اما مدعیان رهایی زن و فمینیست‌های گوناگون، با بودجه‌های دول متعدد و در تحت حمایت سیاسی نهادهای سرمایه‌داری جهانی، در نقش مشاوران و پادوهای سیاسی قدرت‌های بین‌المللی، از سفره رقابت خون‌آلود این قدرتها نان می‌خورند. چرا جنبش رهایی زنان مبدل به جنبشی بر علیه کمونیسم و کارگران گشته است؟ چرا به جای احزاب انترناسیونالیستی، نهادهای رسمی سرمایه‌داری جهانی هدایت فکری و عملی ایده رهایی زن را بدست گرفته‌اند؟ پاسخ روشن است. جنبش رهایی زنان، همچون جزئی از جنبش رهایی کار از قید بردگی مزدی و رفع تبعیض به صحنه نبرد طبقاتی عروج کرد. اما با عقب نشینی و سرانجام شکست موج انقلاب جهانی، این جنبش نیز شکست خورد. از همین رو تسخیر روز جهانی زن، درست به مانند روز جهانی کارگر، در گرو عروج مجدد جنبش کمونیستی جهانی است.

جنبش رهایی زنان از آن طبقه کارگر و کمونیسم است. همانگونه که تاریخ مبارزه کارگری و کمونیستی جزئی از تاریخ جنبش زنان است.

با پیشروی جنبش کمونیستی، آنگاه که زنان کارگر در صف مقدم این جنبش قرار گیرند، راه برای نقد واقعی و عملی فرهنگ مردسالار، نه فقط در سطح جامعه، بلکه در سطح جنبش کمونیستی، موجب پیشروی تاریخی آن خواهد شد.

علیه فمینیسم

زنده باد جنبش رهایی زنان

زنده باد جنبش هشت مارس

زنده باد کمونیسم

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

1388/اسفند/12